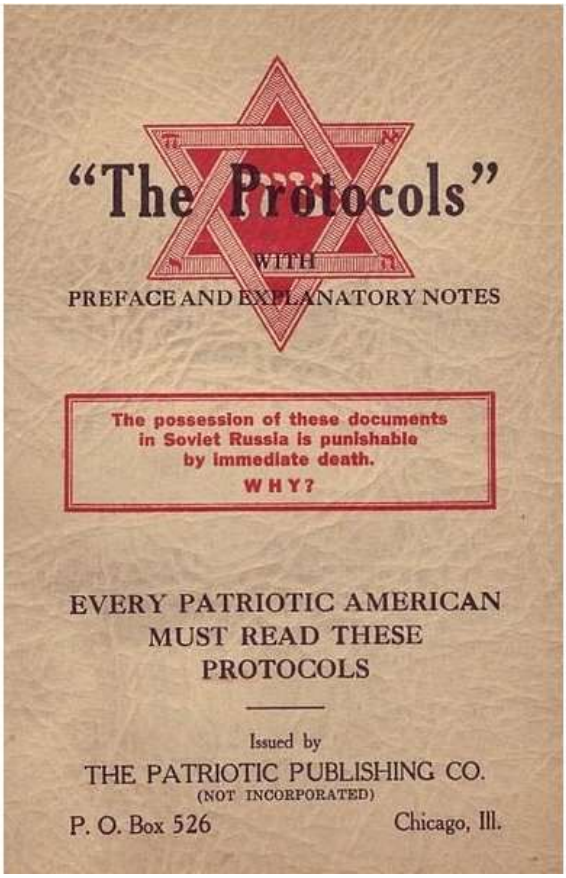
Mason ve Yahudi Düşmanlığının Anıtı
“Sion Bilgelerinin Protokolleri”

Özgün metin: **Ömer Tecimer**
Düzenleyen: **Murat Özgen Ayfer**

Bu çalışma, özgün olarak, 2003 yılında Mason Dergisi’nin 126. sayısında **“Anti-Masonik Girişimler”** genel başlığı altında yayımlanmış olan makalelerden biridir.
Ayrıca, www.masonpedia.com adlı sitede de yayımlanmıştır.

Bu konu, birçok kişi tarafından kaleme alınmış çeşitli makalelerde işlenmiştir. Nitekim “Siyon Protokolleri Konusunda Bir İnceleme” adlı bir yazı bulunmaktadır.
Bu çalışmada ise konu farklı bir yönden incelenmektedir.

Burada, yeniden gözden geçirilmiş, gerekli düzeltmeler yapılmış ve bazı notlar ile görseller eklenmiştir.

“Sion Bilgeleri” tarafından insanlığı aldatmak ve dünyaya egemen olmak için geliştirilen hilelerden biri de Masonluktur.

Aslında **“Sion Bilgeleri”** ya da **“Sion Yaşlıları” (Elders of Sion)** adında bir örgüt hiçbir zaman var olmamıştır. Doğrulayacak en küçük bir kanıtın bulunmamasına karşın, “Protokoller”in bu örgütün gizli tutanakları olduğu inatla ileri sürülmüştür.

Yahudi düşmanı (Anti-Semitik) çevrelerin “best-seller” (çok satan) bir kitabı olan ***“Sion Bilgelerinin Protokolleri”*** ya da ***“Sion Önderlerinin Protokolleri”,*** kısaca ***“Protokoller”***, bu tür düşmanca yayınlarda sürekli olarak alıntılarla yinelenen bir demirbaş **“kaynak” (!)** kitaptır.

Bu kitabın Yahudi bilgelerince yapılan toplantıların tutanakları olduğu ve bu kişilerin verdiği talimatlar doğrultusunda Yahudi ulusunun **“Dünya Egemenliği”** sağlayabilmesi için kullandığı bir **“elkitabı”** niteliği taşıdığı, Yahudi karşıtı çevreler tarafından ileri sürülmüştür. Dünyanın hemen tüm dillerine çevrilerek yayınlanmış olan bu kitaptan Türkiye de kendisine düşen payı fazlasıyla almıştır.

Çağdaş Anti-Semitizmin en ilgi çeken ve en başarılı ürünü olan Sion Bilgelerinin Protokolleri’nin köklerini, Haçlı Seferleri sırasında Orta Çağ Avrupa’sında ortaya çıkan popüler Yahudi düşmanlığı akımında bulmak olanaklıdır. Bu dönemde, Yahudilerin **“Hamursuz”** bayramlarında Hıristiyan çocukların kanlarını içtikleri, kuyuları zehirledikleri ve salgın hastalıklar yaydıkları biçiminde oluşturulan iftiralar, tüm Avrupa’daki Yahudi topluluklarının toptan yok edilebilmesi için bahane edilmiştir. Hıristiyanların boyun eğdirilmeleri ve yok edilmeleri amacıyla gizli haham toplantıları düzenlendiği biçiminde uydurulan masallar, halkın arasında kulaktan kulağa yayılmıştır. Benzer motifler, erken dönem Anti-Semit edebiyatta sıkça görülebilir.

Son iki yüzyıl içinde birçok kez mason karşıtlığı, çok daha eskiden beri süren Yahudi düşmanlığı ile Yahudilere karşı beslenen nefret duyguları, yani Anti-Semitizm ile iç içe geçmiştir. Bu iki korkunun bir araya gelmesine, belki de her ikisinin de kökeninde yatan mantıkdışı özellikler neden olmuştur.

Buna karşın, 19. yüzyılın ortalarından bu yana mason karşıtı ve Yahudi karşıtı propaganda dalgalarının giderek artan bir biçimde geliştiği gözlemlenmektedir.

Bu tür propaganda yazımının büyük olasılıkla zirvesini oluşturan tipik örnek ***"Sion Bilgelerinin Protokolleri"*** adlı metindir. Bu metin, tarih boyunca en iyi bilinen saptırmalardan biri olup, en başından beri sahtekârlık ve aşırmaya dayanan bir uydurmadan ibarettir.

Ne var ki bu aldatmaca, çeşitli nedenlere bağlı olarak Yahudilik ve Masonluk ile bağıntılı belirli bir duyarlılık sahibi olan birçok kişinin hayal gücünü etkilemiş, Yahudi ve mason karşıtlarının ellerinde vazgeçilmez bir **"bilgi kaynağı" (!)** biçimine dönüşmüştür.

Öncüller

Mason karşıtlığı ile Yahudi karşıtlığı bağlantısı, "Protokoller" ile başlamaz. 1894 yılında ortaya çıkan ve 1906 yılına dek kesintisiz süren **Dreyfus Olayı**'nı fırsat bilen Fransız basını ve diğer ülkelerdeki gazeteler, Dreyfus'un Yahudiliği ile onun sadık savunmacılarının birçoğunun mason olmasını birbirine bağlamışlardır.

Le Petit Journal

[Burada kısaca Dreyfus Olayı'nı anımsatmakta yarar olacak:
19. yüzyıl sonlarına doğru, Paris'teki Alman Elçiliğinde çalışan bir kadının çöp sepetinde bulduğu imzasız bir mektup üzerine başlatılan bir soruşturmada, Yüzbaşı Alfred Dreyfus, mektuptaki el yazısının ona ait olduğu ileri sürülerek casusluk iddiasıyla tutuklanmıştı. Suçlu görülerek mahkûm edilmişti. Ardından birtakım başka deliller bulundu, başka soruşturmalar yapıldı, bir ileri bir geri gidildi ve yıllarca süren duruşmaların sonucunda casusluğu yapanın başka biri olduğu ortaya çıkıp, Dreyfus'un suçsuz olduğu kanıtlandı.]

"Protokoller"in esinlendiği temel kavramların izini, geriye doğru, 18. yüzyıl sonundaki Fransız Devrimi'ne kadar sürmek olanaklıdır. 1797 yılında, devrim karşıtı unsurları temsil eden Abbe Augustin Barruel adında bir Fransız Cizvit papazının yazdığı bir inceleme yayınlanmıştır: ***"Mémoires pour servir à l'histoire du jacobinisme "*** *(Jakobenizm Tarihine Hizmet Eden Anılar).*

MÉMOIRES

[Yine bir kısa bilgi olarak Jakobenizm: Fransız Devrimi ile bağdaşık bir politik akım… Bunu 18. yüzyıldaki bir İskoç ideolojisi olan Jakobitizm ile karıştırmamak gerekir.]

Augustin Barruel, **Illuminati** ile karıştırdığı Masonluğu, **Tampliyeler**'in *(Tapınakçılar'ın)* mirasçısı ve Fransız Devrimi'ni yaratan gizli güç olarak suçlamıştır. Ne var ki, Fransız soylularının büyük çoğunluğunun mason olması, Abbe Barruel'in bu savının saçmalığını ortaya çıkarmaktadır. Söz konusu yapıtının hiçbir yerinde Yahudileri suçlayamamıştır. Devrimciler arasında Yahudilerin olmaması ve böylece aradığı tarihsel verilerin bulunmaması yüzünden, saldırılarını Yahudilere kadar yaymak fırsatını yakalayamayan Barruel'e karşın, kendisinden sonra gelen propaganda yazarları o denli titiz davranmamış ve gerçekte olmayan olguları uydurmakta hiç sıkıntı çekmemişlerdir.

Ancak 1806 yılında, Barruel tarafından, önceden tümüyle masonlara dayandırdığı komploda, Yahudilerin de rolü bulunduğunu ileri süren sahte bir mektup yayınlamıştır. Aslında bu mektubun, Napoleon Bonapart'ın Yahudilere yönelik takındığı liberal tutumdan hoşnut olmayan gizli polis tarafından düzenlendiği sanılmaktadır. Uluslararası Yahudi komplosu miti, 19. yüzyılda Almanya ve Polonya gibi ülkelerde sık sık yinelenmiştir.

***

"Protokoller"den önce ya da sonra yayınlanan sayısız kitap, Masonluğun kökeninde Yahudiliğin bulunduğunu ileri sürer.

Port-Louis Başpiskoposu **Leon Meurin** tarafından yazılmış ve 1893 yılında yayınlanmış olan ***"La Franc-Maçonnerie, Synagogue de Satan"*** *(Masonluk, Şeytanın Sinagogu)* adlı kitap bunlardan biridir.

[Kitabın kapağındaki figürün Leo Taxil tarafından da kullanıldığı özellikle dikkati çeker.]

Yazar, kitabın 260. sayfasında şunları söylemektedir:

"Masonlukta başından sonuna her şey, esas olarak Yahudi'dir, özellikle Yahudi'dir, hevesle Yahudi'dir."

Masonluk tarihi hakkında yazılan tüm ciddî yapıtlarda kolaylıkla bulunabilecek olan tarihsel gerçek, mason localarının köken olarak tümüyle ve özellikle Hıristiyan olmalarıdır. Ancak 1717 yılında Londra Büyük Locası'nın kurulmasından sonra, Masonluğun Hıristiyanlıktan uzaklaşması başlamış ve bu süreç 1813 yılında doruğuna ulaşmıştır. İki rakip Büyük Loca'nın birleşmeleri ve İngiltere Birleşik Büyük Locası'nın oluşması zamanında, ritüeller incelenmiş ve kalan son Hıristiyanlık simgeleri de ayıklanarak örgüt bugün bilinen evrensel niteliğine kavuşmuştur.

Ek bir yorum olarak, özellikle İskandinav ülkelerinde **İsveç Riti'**ni uygulayan bazı büyük locaların, bugüne dek Hıristiyan dinine bağlı olmayan kişileri üye olarak kabul etmediklerini anımsatmak yararlı olacaktır. Üstelik Yahudilerin ve diğer din mensuplarının üye olabildikleri mason localarında bile bazı dereceler, örneğin **York Riti**'nin ***"Konstantin Kızıl Haçı"***, ***"Malta Şövalyesi"*** ve ***"Tampliye (Tapınak) Şövalyesi"*** gibi bazı üst dereceleri, özellikle Hıristiyanlara özgü tutulur ve diğer dinlerden olanlar bu derecelere kabul edilmez.

Eski ve Kabul Edilmiş İskoç Riti'nin kimi yüksek konseyleri de (örneğin İngiltere, İskoçya, İrlanda ve Avustralya) bu riti özellikle Hıristiyanî bir rit olarak değerlendirmekte ve diğer din mensuplarını aralarına kabul etmemektedir. Bu seçicilik öylesine gelişmiştir ki, adaylar sadece Hıristiyan inancına bağlılıklarını bildirmekle kalmaz, ayrıca ***"Kutsal Üçlü Birlik"*** *(Trinite-Teslis)* üzerine de yemin etmek zorunda tutulurlar.

"Protokoller"in Ortaya Çıkışı

"Protokoller"in ilk olarak Çar II. Nikola döneminde 1905 yılında Saint Petersburg yakınlarında bir sayfiye kenti olan Tsarskoe Selo'da yayınlandığı kabul edilir. İlk baskılarında yazar olarak belirtilen kişi, hukukçu, yargıç ve aynı zamanda bir Ortodoks papazı olan **Sergey Aleksandroviç Nilus**'tur **(1862-1930)**.

Önceleri bir tanrıtanımaz olan Nilus, 1900 yılında Fransa'dan Rusya'ya Tanrı inancına yeniden kavuşmuş olarak geri döndü ve manastırdan manastıra yolculuk yapmaya başladı. Bu yolculuklar sırasında *"**Velikoe v Malom"** (Küçüğün İçinde Büyük)* adlı kitabını yazdı. Bu kitap, tanrıtanımaz bir aydının yeniden imana dönüşünü ve mistik yeniden doğuşunu anlatmaktaydı. Kitap, basında olumlu tepkiler topladı ve yankıları **Büyük Düşes Yelizaveta Feodorovna**'ya kadar ulaştı. Büyük Düşes, Çar II. Nikola'nın çevresini saran gizemciler ile mücadele ediyor ve Çar'ın günah çıkardığı özel rahibini de hiç sevmiyordu. Feodorovna, Nilus'un özel rahip konumuna kavuşmasını istiyor, böylece Çar'ın üzerinde olumlu bir etki yaratabileceğini düşünüyordu.

Nilus, Paris'i terk ederken geride sevgilisi Bayan K.'yı bırakmıştı. Bayan K., tüm servetini yitirmiş ve Nilus'un ayrılığı ile psikolojik açıdan çökmüş olduğundan, gizemci konulara ve çevrelere ilgi göstermeye başlamıştı. Bu çevrelerde General Ratçkovski'ye rastladı. General Ratçkovski, Çarlık Rusyası'nın korkunç gizli polis örgütü **Okhrana**'nın Paris'teki ajanlarından biriydi. "Protokoller"in el yazmasını Ratçkovski'den alan Bayan K. bunları Nilus'a gönderdi. Belki de Ratçkovski, Nilus'un yakında Çar'ın özel rahibi olacağını duymuş ve bu geleceği parlak kişinin gözüne girmek gerektiğini düşünmüştü.

Özgün olarak "Protokoller", Nilus tarafından yazılan "Velikoe v Malom" adlı kitabın ikinci baskısına ek olarak yayımlanmıştır. (1901 yılında yayımlanan ilk baskıda "Protokoller" yer almamıştır.) O dönemde âdet olduğu biçimiyle Nilus kitabına bir de alt başlık vermiştir: ***"Yakın bir Politik Olasılık Olarak Deccal".*** Alt başlık doğrudan kitabın ekine yani "Protokoller"e gönderme yapmaktadır.

Yirmi dört ayrı protokol ya da bölümden oluşan ve ilk tam metin olarak değerlendirilen 1905 baskısı "Protokoller"in doğuşu olarak kabul edilmektedir. Nilus, kitabın temel aldığı Fransızca yazılmış el yazmalarının özgün ve gerçek olduklarını ileri sürmekteydi. El yazmaları, değişik renkte mürekkep kullanılarak ve değişik el yazıları ile kaleme alınmıştı. Nilus, "Protokoller"i kaleme alan yazmanların nöbetleşe çalıştıklarını ve bu yüzden yazmaların değişik nitelikli yazılardan oluştuğunu açıklamıştı.

Сергѣй Нилусъ.

Великое

въ маломъ

и

Антихристъ,

какъ близкая политическая возможность.

Записки православнаго

İzleyen değişik baskılarda (tümü Rusça olarak 1911,1912, 1917 ve 1919 baskıları), Nilus, kendisinin sadece çevirisini yapmış olduğunu özellikle belirttiği "Protokoller"in metninin eline nasıl ulaştığı konusunda farklı açıklamalar sunmuştur. Başkaları tarafından yapılan diğer baskılar ve diğer çeviriler de metnin kökeni hakkında değişik öyküler sunmuşlardır. En sık rastlanan **"sonradan eklenen"** açıklama, "Protokoller"in 1897 yılında Basel'de **Dr. Theodor Herzl** tarafından toplanan **"Birinci Siyonist Kongresi"**nin gizli tutanakları olduğu biçimindedir.

"Protokoller"de, Yahudilerin çeşitli komplolar sayesinde tüm dünya hükümetlerini denetimleri altına alacakları, Hıristiyan uygarlığını yok ederek dünyanın efendileri olacakları görüşü ileri sürülmektedir. "Protokoller", bu amaçlara ulaşmakta kullanılacak olan yöntemleri ayrıntıları ile açıklamaktadır.

"Protokoller"in biçimi incelenince, tarafsız okurun dikkatini çeken ilk nokta, bu metnin daha önceden bilinen hiçbir protokol metni ile bir benzerlik göstermemesidir. Protokol bir tutanaktır, yani bir toplantıda olanların aktarılmasıdır; bir toplantı yeri, toplantı tarihi ve saati, toplantının başkanı ve genellikle toplantıya katılanların isimleri protokolde yer alır; tartışmaların anlatımı, söz alanlar, özet olarak da olsa nelerin söylendiği ve hangi kararların alındığı belirtilir; sonuç olarak tutanakların son bölümünde, "Protokoller"in doğruluğunu sağlamakla görevli olan kimselerin imzaları bulunur.

Böyle denir.

Oysa bu **"Protokoller"**de bu sayılanların hiçbiri yer almamaktadır. Yalnızca metnin sonunda, imza yerine basit bir satır biçiminde: ***"33 Dereceli Sion Temsilcileri tarafından imzalanmıştır."*** diye yazılıdır. Üstelik "Protokoller"de duyulan yalnızca tek bir kişinin sözleridir. Öyleyse bu, çeşitli kişilerin söze karıştığı bir görüşmenin metni değil, en fazla monolog ya da bir kişinin okuması biçiminde uzun bir söylev olabilir.

Bu nitelikteki bir metni gerçek protokoller olarak kabul eden okuyucuların ya kötü niyetli ya da saf olduklarını düşünmek gerekir.

İçeriğe gelince; dünya üzerindeki kitlesel iletişimi denetimi altında tuttuğu ileri sürülen ve her nedense gizli planlarının sürekli olarak yayınlanmasını engelleyemeyen, bir örgütün hazırladığı böyle bir suç planının saçmalığına ancak gülünebilir.

[Bu yazıda sözü edilen "Protokoller" hakkında daha ayrıntılı bilgi verilmemiş. Özellikle bunları kimin kaleme almış olduğu ya da olabileceği belirtilmemiş. Oysa bu konu, söz konusu kitap yayımlanmadan çok daha önce ortaya çıkarılmıştı. Masonlukta önemli bir sorun da yaratmıştı. Dolayısıyla, aslında böyle birtakım protokoller düzenlenmiştir ama bunlar Masonluğa karşıt girişimlerde belirtildiği gibi değildir ve 19. yüzyıl sonunda Basel'de organize edilen Dünya Siyonist Kongresi ile de ilgisi yoktur. Bu bağlamda bir diğer okuma için şu çalışma önerilir: "Siyon Protokolleri Konusunda Bir İnceleme"

Yazar, çalışmasını bir başka irdelemeyle sürdürüyor. Şimdi ona bakalım.}

"Protokoller"in Filizlenmesi

Nilus'un kitabı, Yahudilerin dünyaya egemen olma planlarının varlığını ileri süren ilk kitap değildir. Daha önceleri de çeşitli yazarların kaleme aldığı başka kitaplar yayınlanmıştır. Özellikle, **Hermann Goedsche** adlı bir Alman tarih romancısının **"Sir John Retcliffe"** takma adıyla yazdığı ve 1868 yılında yayınlanan ***"Biarritz"*** adındaki kitap dikkat çekicidir.

Goedsche, Prusya gizli polisi adına casusluk yapan bir posta memurudur, 1849 yılında demokrat lider Benedict Waldeck'e karşı yürütülen soruşturmada belge sahtekârlığı yaptığı gerekçesi ile bir süre tutuklanmış ve posta memurluğundan uzaklaştırılmıştır. Bu hayal ürünü yapıtın bir bölümünde, Prag'da bulunan Yahudi mezarlığında korkutucu bir sahne geçer; on iki Yahudi kabilesinin temsilcileri her yüz yılda bir bu mezarlıkta toplanarak Şeytan ile buluşmaktadır. (Goedsche, on iki Yahudi kabilesinden on tanesinin iki beş yüz yıllık tarih içinde ortadan kaybolduğunu unutmuş görünmektedir.) Yahudi kabilelerinin temsilcileri, planlarının son durumu hakkında Şeytan'a bilgi verir ve projelerinin devamı için onun desteğini isterler. Kitabın, ***"Prag Yahudi Mezarlığı ve İsrail'in On İki Boyunun Temsilcileri Konseyi"*** adlı bölümünde, yüz yılda bir gerçekleşen bu gizli hahamlar toplantısı fantezisi kurgulanmış ve gece yarısı mezarlıkta düzenlenen bu toplantının amacı, geçmiş yüz yılın değerlendirilmesi ve gelecek yüz yılın planlanması olarak sunulmuştur.

Süre içinde ayrı bir el kitabı biçiminde ve hayal ürünü olarak değil, gerçekliği ünlü İngiliz soylusu **"Lord Retcliffe"** tarafından garantilenen bir belge olarak yeniden yayınlandı. Oysa bu adın ardında gerçek bir kişi yoktu; "Retcliffe" adı Goedsche tarafından kullanılmış takma isimdi.

Bu kitabın ilk Rusça çevirisi 1872 yılında Saint Petersburg'da gerçekleşti. 1876 yılında Moskova'da yeni bir baskısı yapıldı. Bunları, 1880 yılında Odessa ve Prag'da yapılan baskılar izledi. 1891 yılında Prag mezarlığındaki temsilciler konseyi bölümü ***"Hahamın Konuşması"*** adı ile yayınlandı. Bu yapıtlar, Rus gizli polisine, Çar II. Nikola'nın durumunu güçlendirmek ve Yahudilerle iyi geçinen liberallerin reformlarını gözden düşürmek için olanak sağlamıştı.

Gougenot de Mousseaux 1869 yılında Paris'te, bu kitaptan yaptığı alıntıları ***"Le Juif, le Judaisme et la Judaisation des Peuples Chretiens"*** *(Yahudi, Yahudilik ve Hıristiyan Halkların Yahudileştirilmesi)* adlı kendi kitabında yayınladı ve Yahudi Kabalacıları dünyayı ele geçirmek istemekle itham etti.

Bu kitabı, Poitou bölgesindeki San Andres kenti papazı **Emmanuel Chabauty** tarafından yazılan ve 1881 yılında yayınlanan ***"Les Franc-Maçons et les Juifs"*** *(Masonlar ve Yahudiler)* adlı kitap izledi. Papaz Chabauty kitabında, Şeytanın Yahudi-Mason komploları sayesinde Deccal'ın gelişini hazırladığını ve pek yakında dünyayı Yahudilerin ele geçireceklerini ileri sürdü.

Yaklaşık aynı zamanda, 1880'li yılların başlarında Papa XIII. Leo, İtalyan Masonluğu ile acımasız bir savaşa girişmişti. Her ne kadar Papanın kendisi Yahudi karşıtı propaganda yapacak kadar alçalmasa da başkalarının benzer propagandalarına izin vermekteydi. Özellikle ***"Civilta Cattolica"*** adlı derginin yayınından sorumlu olan Cizvitler, Masonluğu dünya çapında bir Yahudi komplosunun parçası biçiminde nitelendirerek, halkın gözünden düşürmeyi meşru görmekteydi. Bu Cizvit ileri gelenlerinden ikisi, **Ballerini ve Rondina** adlı papazlar, 1890'a dek sürecek Masonluk karşıtı bir kampanya başlatmışlardı.

Son olarak, "Protokoller"e çok benzeyen, ancak bir ölçüde kısaltılmış olan bir metnin 26 Ağustos ile 7 Eylül 1903 tarihleri arasında (Nilus'un kitabından yaklaşık iki yıl önce) Saint Petersburg'da yayınlanan ***"Znamya"*** *(Bayrak)* adlı dergide tefrika edildiğini belirtmek gerekiyor. Bu dergi, ünlü Yahudi düşmanlarından **P. A. Kruşevan** ve yardımcısı **George V. Butmi** tarafından yayınlanmaktaydı. **Kruşevan,** dergide yayınlanan metnin aslında Fransa'da yazılmış olduğunu ve çevirmenin bu metni ***"Sion Bilgeleri ve Masonların Evrensel Toplantısının Tutanakları"*** diye adlandırdığını belirtmiştir. Aynı metin 1905 yılında bu kez Saint Petersburg'da imzasız bir broşür biçiminde ***"Belalarımızın Kaynağı"*** adı altında yayınlanmıştır.

“Protokoller” 1905 yılına kadar pek dikkati çekmemiştir. O yıl, Rus-Japon savaşının yenilgiyle son bulması, Rusya’da bir anayasanın yürürlüğe konmasını ve Duma’nın (Meclis) kurulmasını sağlayan bir ihtilâle yol açmıştır. Bu gelişmeler sırasında, **“Rus Ulusunun Birliği”** ya da **“Kara Yüzler”** adlı tepkisel bir örgüt, ihtilâl ve anayasanın sorumlusu olarak gördüğü Yahudiler aleyhine halkın duygularını ateşlemek için propagandaya başlamıştır. Bu amaçla “Protokoller” kullanılmış ve kitabın gizemci keşiş Nilus tarafından 1905 yılında yayınlanması sağlanmıştır. “Protokoller” Okhrana (Rus gizli polis teşkilâtı) tarafından hazırlanan 1905 Pogromlarını (Yahudi kıyımı) ateşleyen propaganda kampanyasının parçası olmuştur.

1906 yılında, Rus gazeteci yazar **George V. Butmi** *(Georgy Butmi de Katzman)*, “Protokoller’in farklı bir metnini kitap biçiminde yayınlamıştır. Aynı metin 1907 yılında bir kez daha basılmıştır. 1906 baskısının bir örneği Çarın kitaplığında bulunmuştur.

Daha sonra yapılan baskılarda Nilus, “Protokoller”in 1897 yılında Basel’de düzenlenen “Birinci Siyonist Kongresi”nde gizlice okunduğunu ileri sürmüştür. Oysa Butmi, kendi hazırladığı baskılarda kitabın Siyonist hareketi ile bir bağlantısının olmadığını fakat bir mason komplosunun parçası olduğunu belirtmiştir.

1917 yılındaki Bolşevik devrimini izleyen iç savaş sırasında, karşı devrimci **“Beyaz Ordular”**, yaygın Yahudi katliamlarını kışkırtmak için “Protokoller”i yoğun biçimde kullanmıştır. Aynı süre zarfında, Rus göçmenleri, “Protokoller”i Batı Avrupa’ya taşımıştır. 1920 yılında başlayarak, Nilus’un hazırladığı baskılar, Avrupa’da gerçekleştirilen çok sayıda çeviriye kaynak olmuştur.

“Protokoller”i gerçek anlamı ile dünyaya tanıtan yazı, Londra’da yayınlanan **“London Times”** gazetesinin 8 Mayıs 1920 tarihli nüshasında yer almıştır. Burada “Protokoller”in yeni yayınlanan İngilizce çevirisine gönderme yapılarak ***“...şimdiye dek hiçbir ırk ve din bundan daha karanlık bir komplo savı ile karşılaşmadı”*** deniliyordu.

Ciddî bir gazetede yayınlanan bu yazı ile ***"Yahudi tehlikesi"*** ve ***"Yahudilerin dünya egemenliği"*** komplosu bir ölçüde kabul edilebilir, tartışılabilir ve saygın bir konuma yükseliyordu. Bu makale sayesinde "Protokoller", tescilli Yahudi düşmanlarının oluşturduğu çerçeveden çıkarak geniş halk kitlelerine ulaşıyor, kültürel bir kabul edilebilirlik niteliği kazanıyordu.

Kısa Vadeli Amaç

Protokoller, ilk kez Rusya'da Yahudilere karşı nefret duygularını uyandırmak için kullanılmıştır. En önde gelen amaç, dönemin hükümetinin ileri gelen bakanlarından **Kont Witte**'nin politik gücünü baltalamaktır. Çarın pek güvendiği bir kişi olan Witte, kültürlü ve geniş görüşlü bir politikacıdır; çağdaş ve aydınlık bir devlet politikasını yürürlüğe koymak amacındadır. Witte'nin eşi Yahudi olduğu için genel kanı, uzun yıllardır baskı ve zulüm altında yaşayan Rus Yahudilerini koruduğu biçimindedir. **Başta Büyük Düşes Feodorovna** olmak üzere siyasi rakipleri, Witte'nin soyluların ve Çarın gözünden düşmesi için ellerinden geleni yapmışlardır. Witte'nin en yırtıcı düşmanlarından biri de adı "Protokoller"in yayınına karışmış olan **George V. Butmi** idi.

Doğrudan İtiraf

8 Ocak 1935 tarihinde, Chicago'da, gazeteci yazar **Sigmund Livingston**, **Gleb Verkhovsky** adlı Katolik bir rahip ile bir röportaj yapar. Livingston, daha önceden Protokoller'in sahteliğini açıklayan bir yazı yayınlamıştır. Rahip Verkhovsky, o zamana kadar gizli kalmış bazı bilgileri ve kişisel deneyimlerini Livingston'a aktarmak istemiştir. Rahip, söylediklerinin doğruluğu konusunda yazılı yemin vermiştir. Sonradan Livingston, bu röportajın ayrıntılarını tümüyle ***"Must Men Hate?"*** *(İnsanlar Nefret Etmeli mi?)* adlı kitabında yayınlamıştır.

Verkhovsky, 1888 yılında Saint Petersburg'da doğmuş, 1913 yılında İstanbul'a göç etmiştir. Daha sonra Amerika'ya yerleşen Verkhovsky, çeşitli kentlerde kalmış ve 1929'da Katolik Kilisesi'ne bağlı olarak rahiplik görevini sürdüreceği Chicago'ya taşınmıştır. Çarlık Rusyası'nda yaşadığı dönemde George V. Butmi, Verkhovskylerin yakın bir aile dostu olmuştur.

Dreyfus Olayı'nın hemen ardından Butmi Paris'e gitmiş ve bir süre sonra Saint Petersburg'a geri dönerken Rusçaya çevirtmek istediği bazı el yazmalarını beraberinde getirmiştir. Çeviriler, Butmi'nin karısı ve Verkhovsy'nin annesi tarafından yapılmıştır. Bu çalışma kısa bir süre sonra ***"Sion Bilgelerinin Protokolleri"*** adı altında yayınlanmıştır.

Yeminli ifadesinde Verkhovsky, "Protokoller"in bir sahtekârlık ürünü olduğunu belirtmiştir. Bu belgelerin yayınlanmasında görev alan başka kişileri de tanıdığını açıklamıştır. Bu kişiler arasında, ***"Russky Trud"*** *(Rusya Gerçeği)* adlı, özellikle Kont Witte'ye karşıt yayınlar yapan haftalık bir derginin yöneticisi **Sergei Sharapov** da bulunmaktadır. Bu grup, yabancı yatırımları ülkeye çekmeye çalışan ve altın standardını getirmeye çabalayan Witte'ye ateşli bir biçimde muhalefet etmektedir. Witte, Rusya'nın Fransa ile bir bağdaşma kurmasını istemekte, oysa rakipleri Rusya ile Almanya arasında bir dayanışmayı arzulamaktadırlar. Witte'nin Rusya'da yaşayan Yahudilerin yaşam koşullarını iyileştirmeye çalıştığı ve kimi baskıcı yasaları kaldırmak istediği iyi bilinir. Verkhovsky'ye göre "Protokoller"in yayını, Witte'nin Çar üzerindeki etkisini baltalamayı amaçlamıştır.

Nilus'un Saçmalıkları

İngiliz gazeteci-yazar **Lucien Wolf, *"The Trivialities of Nilus"*** *(Nilus'un Saçmalıkları***)** adlı 1920 tarihli makalesinde "Protokoller"in kökeni konusunda Nilus'un sunduğu açıklamaları özetlemiştir:

"Bir açıklamaya göre, Nilus Protokolleri bir arkadaşından almıştır; Nilus'un bu arkadaşı ölmüştür. Aslında Nilus'un arkadaşı da bu belgeleri Bayan K. adlı bir kadından almıştır. Kadın ise bu belgeleri önde gelen bir Fransız masondan çalmıştır. Ne var ki, o kadın da çoktan ölmüştür... Nilus'un diğer bir açıklamasına göre; işin içinde bir kadın yoktur; her şeyi Nilus'un arkadaşı halletmiştir; Fransa'da Sion Derneği'nin merkez bürosuna girmeyi başarmış ve bu belgeleri oradan çalarak Nilus'a vermiştir... 1911 yılında gerçekleşen üçüncü genişletilmiş baskıda yer alan açıklamaya göre; belgeler Fransa'dan değil İsviçre'den gelmiştir; mason belgeleri değil Siyonist belgelerdir ve 1897 yılında Basel'de yapılan Siyonist Kongresinin gizli tutanaklarıdır."

Tüm bu açıklamalardan çıkan sonuç, "Protokoller" büyük olasılıkla Fransızca olarak Paris'te Okhrana ajanları tarafından düzenlenmiştir. El yazmaları Butmi'ye verilmiş; Butmi ise, bir rahip olduğu için yayına daha fazla prestij katacağı düşüncesi ile çevirileri Nilus'a aktarmıştır. Rusya'daki politik önderler "Protokoller"in gerçekliğine asla inanmamış ancak Yahudilere karşı beslenen nefreti körükledikleri için yayınlanmaları işlerine gelmiştir.

Basel'deki Siyonist Kongresi

Kimi yazarların "Protokoller"i **Theodor Herzl** tarafından düzenlenen Birinci Siyonist Kongresi'ne ısrarla bağlamaları nedeniyle, söz konusu toplantının tümüyle belgelenmiş olan gerçek amaçları, tasarıları ve kararları hakkında burada açıklamalar yapmak yerinde olacaktır.

Herzl ve birkaç yandaşı tarafından oluşturulan Siyonist akım, en basit anlamıyla, Yahudilere atalarının yurduna, 19. yüzyıl sonlarında hâlâ Osmanlı İmparatorluğu'nun bir parçası olan Judea'ya geri dönmeleri çağrısından ibaretti. Asıl amaç, Avrupa ülkelerinin başının derdi olan Yahudi sorununu, Yahudileri göç ettirerek çözümlemekti. Filistin'e geri dönecek olan Yahudiler, dağıldıkları ülkelerde kendilerine yüzyıllardır yasaklanmış olan ziraat ve inşaat gibi etkinliklerde bulunacaktı.

“Siyonizm” sözcüğü ilk kez 1 Nisan 1890 tarihinde ***“Autoemancipation”***adlı dergide gazeteci **Nathan Birnbaum** tarafından kullanılmıştır.

Dünya çapında Birinci Siyonist Kongresi, İsviçre’nin Basel kentinde 29, 30 ve 31 Ağustos 1897 tarihinde toplandı. Toplantılar, Basel Belediye Gazinosu’nda günde iki seanstan toplam altı seans biçiminde gerçekleştirildi. Kongre, İbranice ve Almanca dillerinde yapıldı ve birkaç yüz sayfa tutan tutanaklarda bu iki lisanda basıldı. Oysa “Protokoller”in özgün olduğu ileri sürülen el yazmaları Fransızca idi.

Kongreye katılan delegelerin çoğunluğu Avrupa ülkelerinden gelmişti. (İspanya ve Portekiz hariç) Arap ülkeleri arasından yalnızca Cezayir’den on delege vardı. Amerika anakarasından bir tek Amerika Birleşik Devletleri dört delege göndermişti; diğer Amerika ülkelerinden hiç delege bulunmuyordu. Bu kongrenin gerçek kararları arasında, bir örgüt oluşturma (Dünya Siyonist Örgütü), Siyonist programı eyleme geçirme, Filistin’de toprak satın almak üzere bir ulusal fon kurulması, anayurtta bataklıkların kurutulması, yol yapımı, ağaç dikilmesi gibi tasarılar vardı. Siyonist akımın en yetkili organı olarak Siyonist Kongresi’nin düzenli biçimde toplantılara devamı da alınan kararlar arasındaydı.

Gerçek Ortaya Çıkıyor

1921 yılında **“London Times”** gazetesinin İstanbul muhabiri **Philip Graves**, ***“Dialogues aux Enfers entre Machiavel et Montesquieu”*** *(Cehennemde Makyavel ile Montesquieu Arasında Diyaloglar)* adında eski bir Fransızca kitap bulur. Kitabın yazarı belirsizdir; basımı 1864 yılında Brüksel’de **“A. Martens ve Oğulları Yayınevi”** tarafından yapılmıştır. Times ekibinin kısa sürede ortaya çıkardığı kadarıyla **“Diyaloglar”**, 1858 yılında **Maurice Joly** adında bir Fransız avukat tarafından yazılmıştır. Bu yapıtta Joly, Makyavel ile Montesquieu arasında ölümden sonra geçen konuşmaları kullanarak III. Napoleon’a ve politikalarına saldırmaktadır.

Yahudilikle ilgisi olmayan Joly, bu yapıtında, İmparator III. Napoleon’un siyasi ihtiraslarını eleştirmek için, cehennemde düzenlenen şeytani bir komplo imgesini kullanmıştır. Yapıtta Yahudilerden hiç bahis yoktur. ***“Diyaloglar”*** yayınlanmasından kısa bir süre sonra Fransız yetkililerce toplatılmış, Joly ise yargılanmış ve yazdıkları yüzünden on beş ay boyunca hapsi boylamıştır.

Graves, “Diyaloglar” ile Nilus’un “Protokoller”i arasındaki olağanüstü benzerliğin hemen farkına varmıştı. “Protokoller”de bütünüyle “Diyaloglar”dan kopya edilen paragraflar bulunuyordu; yalnızca diyaloglar, monolog biçimine getirilmişti.

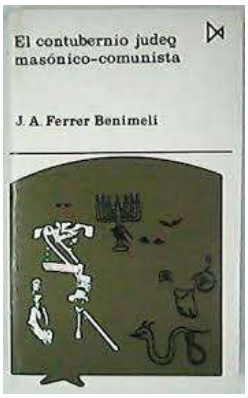
Graves büyük bir buluş yapmıştı. 16, 17 ve 18 Ağustos 1921'de peş peşe yayınlanan üç büyük makale ile "Protokoller"in içerdiği sahtekârlığı herkese duyurdu. Graves'e göre Nilus, Joly'nin "Diyaloglar" adlı yapıtından çeşitli bölümleri aşırmış, bazı değişiklikler ve Goedsche'den yaptığı ek kopyalar ile kendi amacına uygun biçime getirmişti. Graves, "London Times" gazetesinde yayınlanan dizi makalelerinde özetle şunları belirtiyordu:

"İstanbul'da bir gün bir Rus vatandaşı olan Bay "X", Graves'i ziyarete gelir. Bay X., bir süre önce eski bir Okhrana mensubu olan bir Rus mülteciden bir parti eski kitap satın almıştır. Bu kitaplar arasında 1860'lı yıllarda Brüksel'de yayınlanmış, ilk sayfası eksik bir kitap vardır. Bay X., ilk bakışta, bu eski kitabın intihal ile Protokoller biçimine dönüştüğünü anlamıştır."

Graves, tüm bunların sonucu olarak şunları belirtiyordu:

- "Protokoller", "Diyaloglar"ın bir intihalidir.
- "Protokoller", Rusya'da saray çevresindeki baskı grupları tarafından Çar'ı etkilemek ve liberallere karşı mücadele etmek için hazırlanmıştır.
- İntihal, acele ve dikkatsiz yapılmıştır.
- "Protokoller"in bir kısmı "Diyaloglar"dan alınma değildir; herhalde Okhrana tarafından eklenmiştir.

Sahte belgeler hakkında daha sonraları da birçok açıklama yayınlandı. 1933 yılında Joly ve Nilus'un metinlerini paragraf paragraf karşılaştıran, iki metnin benzerliklerini hatta aynılıklarını ortaya koyan bir çalışma yayınlandı. **Jose Antonio Ferrer Benimelli** tarafından kaleme alınan ***"El Contubernio Judeo-Masonico-Comunista"*** *(Yahudi-Mason-Komünist Komplosu)* adlı kitapta iki metnin paralellikleri seçilmiş bazı paragrafların karşılaştırılmaları ile kanıtlanmaktadır.

Katolik Kilisesi'nin, ne Yahudilere ne de masonlara pek fazla sempati beslememesine karşın, "Protokoller"in kesinlikle sahte olduğunu ileri süren bir açıklamanın Belçikalı Rahip **Pierre Charles** tarafından kaleme alınmış olması oldukça şaşırtıcıdır. Bu açıklama, Ocak 1938'de **"Nouvelle Revue Theologique"** adlı dergide yayınlanmıştır. Yazının zamanlamasında dikkat çeken husus, 2. Dünya Savaşı'nın arifesinde Hitler, Franco ve Mussolini rejimlerinin şiddetli bir Yahudi-Mason aleyhtarı propaganda yaptıkları dönemde yayınlanmış olmasıdır. Olayların akışını izleyen herkes, savaşın kaçınılmaz olduğunu ve Alman askerî gücünün kısa sürede tüm komşuları gibi Belçika'yı da perişan edeceğini görüyordu. Böyle bir dönemde "Protokoller"in sahteliği hakkında yazı yazmayı göze alan Pierre Charles, olağanüstü cesur bir kişi olmalıdır. Bu yayına izin veren dergi yöneticileri de o günlerde Avrupa'da pek görülmeyen bir adalet ve insancıllık sergilemiştir.

Koşutluklar

Bu yazının çerçevesi içinde Joly'nin yapıtı ile Nilus'un "Protokoller"i arasında ayrıntılı bir karşılaştırma yapma olanağı bulunmamasına karşın, belirli bir fikre ulaşılması için bazı seçilmiş paragraflar aşağıda sunulmuştur:

- **Diyaloglar, Joly, s. 75:** *Örneğin muazzam mali tekeller örgütlerdim; tüm özel sağlık konularının sıkıca bağlı olacağı kamu sağlığı fonları oluştururdum. Her politik felaketten sonra Devletin varlıkları bunlar tarafından hortumlanacaktır. Sen bir ekonomistsin Montesquieu, bu tertibin değerini ölçersin.*
- **Protokoller, Nilus, s. 42:** *Çok yakında koskoca tekeller kuracağız - devasa sağlık fonları - tüm Hıristiyanların, en büyüklerinin bile, sağlığı bu fonlara bağlı olacak; öylesine ki, bir politik felaketten sonra Devletin varlıkları bunlar tarafından hortumlanacak. Burada bulunan baylar, siz ekonomistsiniz: bu tertibin önemini tasavvur ediniz.*
- **Diyaloglar, Joly, s. 77** *Devletin sadece işçilere, birkaç milyonere ve askerlere sahip olacak duruma gelmesini sağlamak gerekir.*
- **Protokoller, Nilus, s. 45** *Devletin sadece işçilere, birkaç milyonere ve askerlere sahip olması gerekir.*
- **Diyaloglar, Joly, s. 159:** *Sylla tanrılaşarak geri döndü, hiç kimse kafasındaki saçlara dokunamadı.*
- **Protokoller, Nilus, s. 93:** *Sylla tanrılaşmıştı (Sylla'nın saçına kimse dokunamadı).*

Kimi zaman Nilus'un hata yaptığını, olayların akışını ve kimin konuştuğunu şaşırarak, Joly'nin yapıtındaki iki kişinin çelişkili yargılarını yan yana kullandığını belirtmek gereklidir.

"Protokoller"de toplam olarak 160 bölüm yani metnin yaklaşık yüzde kırkı, açıkça Joly'nin yazdıklarından alınmıştır. Dokuz bölümde, kopya çekme oranı yüzde ellinin üzerine ulaşmaktadır.

"Protokoller"de yer alan tek Latince deyiş olan ***"Perme reges regnant"*** *(Krallar benimle hükmeder)* ilgi çeken bir ayrıntıdır. Bu deyiş, Eski Ahit'in Katolik versiyonu olan **Vulgata'**nın **"Proverbs 8, 75"** *(Meseller)* bölümünden yapılan bir doğrudan alıntıdır. Hemen tüm katılanların İbranice konuştuğu Basel Kongresinde, bu deyişin özgün İbranice biçimi olan ***"Bi Melakhim Yimlekhu"*** yerine Latince çevirisinin kullanılmış olması mantıksızdır.

Joly'nin kitabında yer almayan, Masonluk karşıtı saldırılar, "Protokoller"in birçok bölümünde yinelenir. Örneğin **Protokol No. 11'de** *"Politikamız gizli Masonluk örgütlerine temel olmuştur. Bu örgüt gizlidir ve amaçlarından Hıristiyanlar kuşku bile duymaz; kardeşlerinin gözlerini boyamak için locaların açık ordularına bizim vasıtamızla kaydedilmişlerdir*" denilmektedir.

Protokol No. 15 belki de Masonluk açısından en ilginç sözleri içermektedir:

"Dünyanın tüm ülkelerinde mason locaları kuracağız ve sayılarını arttıracağız... Tüm bu locaları yalnızca bizim bildiğimiz merkezi bir yönetimin emrine vereceğiz... Locaların üyeleri arasında neredeyse tüm uluslararası ve ulusal polis örgütlerinin ajanları bulunacak".

Bu bölümlerde komplo kuramlarının tüm öğeleri bulunmaktadır. Bu anlamsızlıklara inanmaya hazır olanlarla tartışmaya kalkışmakta yarar yoktur. Bu tür kişilerle konuşurken; örneğin, dünya çapında tüm büyük locaların bağımsızlıklarına ne kadar kıskançlıkla değer verdiklerini ya da baskıcı rejimlerde gizli polislerin Masonluğun en büyük düşmanları olduklarını belirtmek yersiz olacaktır.

İlk Elden Bir İtiraf

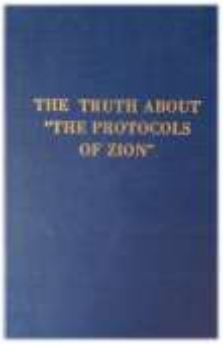
"Protokoller"in bir sahtekârlık ürünü ve bir intihal olduğu konusunda mahkemeler birden çok karar vermiştir. Örneğin Mayıs 1935'te Bern kentinde İsviçreli bir yargıç, "Protokoller"i yayınladığı için yıkıcı yayın yapmakla yargılanan bir kişi için şunları söylemiştir**: *"Protokoller bir sahtekârlık, intihal ve saçmalıktır."***

Ne var ki, Nazi propagandası ırkçı politikalarını doğrulamak uğruna "Protokoller"i yoğun olarak kullanmış ve bugüne dek dünyanın hemen her yerinde, "Protokoller"in basım ve dağıtımı Yahudi düşmanlarının ana uğraşlarından biri olmuştur.

Bu mahkeme sırasında **Kont A. M. du Chayla**, yakından tanıdığı Nilus hakkında ilginç ve önemli bilgiler vermiştir. Birinci Dünya Savaşı yıllarında Chayla, Don Kazaklarından oluşturulmuş bir birliğe komuta etmiş ve kahramanlık madalyası kazanmıştır. 1909 yılında **"Optina Poustina"** manastırında dokuz ay kalmış ve burada Nilus ile yakın bir dostluk geliştirmiştir. Nilus, Chayla'ya sık sık "Protokoller"den söz etmiş, özgün belgeleri göstererek, hazırlamakta olduğu yeni yorumları açıklamıştır. Chayla, el yazmalarını Nilus'un evinde incelemiş ve metnin bazı tuhaf yanları dikkatini çekmişti. Fransızca yazım hataları ve özellikle Fransızca dilbilgisi yapısına uymayan tümceler, bu el yazmalarının Fransız olmayan bir kişi yani bir yabancı tarafından kaleme alındığını gösteriyormuş.

Amerikalı gazeteci-yazar **Herman Bernstein**, 1935 yılında yayınlanan ***"The Truth About the Protocols of Zion"*** *(Sion Protokolleri Hakkındaki Gerçek)* adlı kitabında bu konuda şu ayrıntıları vermektedir:

"Nilus, Chayla'yı Bayan K. adında bir kadınla tanıştırdı. Bu kadın Paris'teyken Nilus'un sevgilisi olmuştu. Hatta Nilus evlendikten sonra bile bu kadın gelip Nilus'un evine yerleşmişti. Nilus'un karısı zayıf karakterli bir kadındı ve bu duruma ses çıkartamamıştı. Nilus Chayla'ya, Paris'teyken kadının General Ratçkovski adında bir arkadaşı olduğunu, Protokoller'i Ratçkovski'nin kendisine verdiğini söylemişti. Ratçkovski, bu belgelerin masonların gizli arşivinden çalındığını belirtmişti".

"Protokoller"in Joly'nin kitabından aşırıldığı ortaya çıkınca, Yahudi düşmanları buna da bir kılıf uydurdu: Güya Joly sonradan Hıristiyan olmuş bir Yahudi idi; asıl adı **Moses Joel**'di ve elbette bir komünistti; dünyayı ele geçirmek için düzenlenen Yahudi-Mason komplosunu doğal olarak biliyordu; işte bu yüzden, Joly'nin Diyalogları ile "Protokoller" birbirine benzemekteydiler.

Tarihsel gerçek ise bunun tam tersiydi: Maurice Joly aslında bir monarşist ve Yahudi düşmanıydı; birçoğu hükümet memuru olarak görev almış eski bir Fransız Katolik ailesinden gelmekteydi.

"Protokoller" Yayılıyor

"Protokoller"in yayın başarısı tartışmasızdır. Londra'da British Museum'da 43 ayrı baskısı bulunmaktadır. Özellikle Nazi ve Faşist rejimlerin yükseldiği 1930'lu yıllarda, dünyanın dört bir yanında 28 ayrı baskısı yapılmıştır.

"Protokoller"in Rusçadan bir diğer dile ilk çevirisi **Müller von Hausen** adlı bir Alman tarafından ***"Die Geheimnisse der Weisen von Sion"*** **(Sion Bilgelerinin Gizi)** adıyla yapılmıştır.

Gottfried zur Beck takma ismiyle yazan bu kişi, "Protokoller"e sayısız notlar ve yorumlar da eklemiştir. Von Hausen, kitabını "Avrupa'nın Prenslerine" ithaf etmiş; böylece tahtlarını tehdit eden tehlike hakkında onları uyarmak istemiştir. Kitabın yayını Alman soyluları tarafından paraca desteklenmiş, çok sayıda dağıtım yapılabilmesi amacıyla broşür biçiminde basılması sağlanmıştır.

1920 yılında "Protokoller" Polonya'da basılmıştır. Aynı yıl İngiltere ve Amerika Birleşik Devletleri'nde yayınlanmıştır. Kısa süre sonra İsveç, Japonya, Portekiz ve Fransa'da da yayınlanmıştır. 1925'te Şam'da ilk Arapça baskısı yapılmış ve Ortadoğu'ya yaygın biçimde dağıtılmıştır. İspanya'da ilk baskı ***"Yahudi-Mason Tehlikesi"*** adı altında 1927 yılında gerçekleşmiştir. Amerika Birleşik Devletleri'nde "Protokoller", ünlü otomobil sanayicisi **Henry Ford**'un kişiliğinde önemli bir destekçi kazanmıştır. Ford'un Yahudi düşmanlığının nedenleri belirsizdir; ancak Ford, "Protokoller"in birçok baskısını mali yönden desteklemekle yetinmemiş, ayrıca Yahudi tehlikesini açığa çıkartmak için ***"The Dearborn Independent"*** adıyla bir de dergi çıkartmıştır. Ayrıca kendi yazdığı birçok Yahudi karşıtı makaleyi ***"The International Jew"*** *(Uluslararası Yahudi)* adlı bir kitapta toplamıştır.

Bu kitap hemen **Theodor Fritsch** tarafından Almancaya çevrilmiş ve 1922 yılına dek tam 22 baskı yapmıştır. Hem "Protokoller" hem de Ford'un kitabı Nazilerin Yahudi karşıtı propagandalarının vazgeçilmez unsurları olmuştur.

Hitler ve Protokoller

Hitler, "Protokoller"i ırkçı baskı politikasının bir aracı olarak kullanmış, bu durum **"Son Çözüm"** ile yani Yahudilerin kitle halinde öldürülmeleri ile sonuçlanmıştır.

Nora Levin, ***"The Holocaust: The Destruction of European Jewry 1933-1945"*** adlı 1973 basımı kitabında, Hitler'in Yahudi ırkını yok etmek için "Protokoller"i bir el kitabı gibi kullandığını ileri sürer:

"Protokoller, kaba bir sahtekârlık örneği olduğunun kesin olarak kanıtlanmasına karşın, 1920-1930'larda dikkat çeken bir popülerliğe ve büyük satışlara ulaşmıştı. Avrupa'nın tüm dillerine çevrilmiş, Arap ülkelerinde yaygın olarak dağıtılmış, İngiltere ve Amerika Birleşik Devletleri'nde basılmıştı. Ancak en büyük başarıyı Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra Almanya'da sağladı. Protokoller, Almanya'nın başına gelen tüm felaketleri; savaş yenilgisi, açlık, yıkıcı enflasyon gibi ulusal sıkıntıların nedenlerini açıklamakta kullanıldı."

Hitler, ***"Mein Kampf** (Kavgam)* adlı ünlü kitabında "Protokoller" hakkında şu yorumu yapmıştı:

"Yahudilerin sınırsız biçimde nefret ettikleri "Protokoller", bu ulusun ne ölçüde varlığını yalana bağladığını eşsiz bir şekilde göstermektedir. ***"Frankfurter Zeitung"*** *Protokoller'in sahte olduğunu neredeyse her hafta haykırıyor; bu da Protokoller'in gerçek olduğunun en iyi kanıtıdır. Önemli olan da budur. Bu açıklamaların hangi Yahudi beyninden kaynaklandığı fark etmez; önemli olan, Yahudi ulusunun doğasını ve eylemlerini korkutucu bir kesinlikle açığa çıkarmaları, gizli düşünceleri ile nihai amaçlarını ortaya dökmeleridir. Protokoller'e yöneltilecek en iyi eleştiri gerçeğin ta kendisidir. Bu kitabın bakış açısından son yüzyılın tarihsel gelişmelerini inceleyen herkes, Yahudi basınının çığlıklarının nedenini anlar. Bir kez Protokoller, bir ulusun ortak malı biçimine dönüşürse, o ulus için Yahudi tehdidi ortadan kalkmış olur."*

İkinci Dünya Savaşı sonrasında, Nazi Almanyası'nın insanlığa karşı işlediği suçlar açığa çıktığı zaman, sahte oldukları defalarca kanıtlanmış olan "Protokoller"e karşı daha eleştirel bir tutumun gelişmesi beklenmekteydi. Savaş sırasındaki Yahudi kıyımı, en trajik ve en somut biçimde "Protokoller"de öngörülen Yahudilerin dünya egemenliği projesinin saçmalığını ortaya çıkarmıştır. Yahudi ve mason karşıtı nefretin mantıkla değil, aslında psikopatoloji ile bağıntısı vardır. Yahudi karşıtları, gene de toplu mezarlar, gaz odaları, binlerce tanıklık, fotoğraf, film ve itiraflara karşın, Yahudi kıyımının aslında hiç gerçekleşmediğini ileri sürmekten çekinmeyerek, tüm bunların uydurma olduğunu savunmaktadır. Sanki hiçbir şey olmamışçasına "Protokoller"in çeşitli basımları sürüp gidiyor. Bu nefret saçan yazılar, popülerliğini hiç yitirmeden günümüze kadar ulaştı. Son yıllarda birçok ülkede yeni baskıları piyasaya sürüldü.

Türkiye'de "Protokoller"

"Protokoller", Türkiye'de ilk kez 1943 yılında **Sami Sabit Karaman**'ın çevirisi ile ***"Yahudi Tarihi ve Siyon Önderlerinin Protokolleri"*** adı altında yayınlandı.

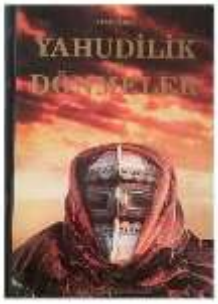
Almanya'da eğitim görmüş ve tümgeneral rütbesi ile emekli olmuş bir subay olan Sami Sabit Karaman, çevirisine **Will Durant**'ın ***"Histoire de la Civilisation"*** *(Uygarlık Tarihi)* adlı yapıtına Yahudi Tarihi bölümünü de eklemiş ve böylece "Protokoller"e biraz da bilimsel bir nitelik kazandırmaya çalışmıştır. Çevirmen tarafından yazılan ilk sözden anlaşıldığı kadarı ile kitap 1941 yılında hazırlanmaya başlanmış, ancak çeviri için 1943 yılında **Roger Lambelin**'in Rusçadan Fransızcaya çevirdiği nüsha esas alınmıştır.

Bu ilk yayından sonra "Protokoller"in giderek artan bir hızla Türkiye'de de yeni baskılarının yapılması sürdürülmüştür. 1943-1994 yılları arasında "Protokoller", ya tam metinleri ile ya da kısaltılmış olarak tam 45 kez basılmıştır. Üstelik bu baskıları yapan yayınevleri, kitabın başına koydukları sunuş yazılarında yer alan açıklamaları ile "Protokoller"in özgün olduğunu her seferinde teyit etmiştir.

"Protokoller"in bu denli çok sayıda basılmış olmalarına karşılık, düzmece oldukları hakkında tek kapsamlı yanıt, 1948 yılında **Avram Galanti** tarafından ***"İki Uydurma Eser, I-Siyon Önderlerinin Protokolleri. II- Beynelmilel Yahudi"*** adlı kitapla verilmiştir.

Bu kitabın dışında, "Protokoller"in sahte olduğuna, bir dönemin polemikçi yazarı **Yesevizade** de ***"Yahudilik ve Dönmeler"*** adlı kitabında dikkati çekmiştir.

Yesevizade, bu kitabında, Prof. **Hikmet Tanyu** tarafından yazılan ***"Tarih Boyunca Türkler ve Yahudiler"*** adlı kitabı eleştirirken şunları söylemiştir:

"Siyon Hükemasının Protokolleri hakkında verilen haberde onun kaynağı hakkındaki iddia safsatadır. Gerçekte Protokoller'in düzmece olma ihtimali, sahih olma ihtimalinden daha fazladır. Yahudiyat, yani Yahudiliği tedkik ilmi asla böyle şüpheli vesikalara istinad ettirilemez".

Bunlara, diğer birtakım antimasonik yayınlardaki anlatımlar da eklenebilir.

Sonuç

Bir program olarak ele alındığında, "Protokoller", konunun özünden uzaklaşan, yazarın çelişkilerini ve en basit olguları bile bilmediğini ortaya koyan önemsiz bir dizi sözden ibarettir. Hiç kimse böyle bir programı uygulamaya koyamaz zira mantıksızlıklar ve çelişkilerle doludur.

"Protokoller"in sahte olduğu, Joly'nin yapıtından intihal edildiği, Yahudilere karşı nefret uyandırmak ve kalabalıkların kör tutkularını kışkırtmak için yazıldıkları kanıtlanmıştır.

Basel'deki Siyonist Kongresi'nin "Protokoller" ile hiçbir bağlantısı yoktur. Protokollerin yazarlarının gerçekleştirdikleri saptırmalardaki asıl amaçlan, o dönemde Çarlık Rusya'sının içinde bulunduğu iç politika koşulları ile bağlantılıdır.

"Prokoller"in Arapçaya çevirisinin kapağı (Kahire, 1972)

"Protokoller", Yahudilik ile Masonluk arasında bir ilişki bulunduğunu ileri sürerek açık bir saptırmada bulunmaktadır.

Aynı biçimde, Masonluk ile Komünizm arasında bir bağlantı bulunduğunu varsaymak da saçma ve gariptir. Masonluk, tüm komünist ülkelerde yasaklanmış ve üyeleri kovuşturmaya uğramıştır. 1922 yılında Dördüncü Komünist Enternasyonal, Masonluk ile Komünizmin birbirini dışladıklarını açıklamıştır. Bundan birkaç yıl sonra Sovyet gizli polisi, son mason örgütlerini de yok etmiş, masonları tutuklamıştır. Sovyet uydusu olan diğer ülkelerde de benzer olaylar yaşanmış, Masonluk kesin biçimde yasaklanmıştır. Bu genel kuralın tek istisnası, Masonluğun halen çalışmayı sürdürdüğü ve baskı altında tutulmadığı tek komünist ülke olan Küba'dır.

Işığın çocukları masonlar ile nefret ve hoşgörüsüzlük grupları arasındaki savaş sona ermek şöyle dursun, giderek şiddetleniyor. İngiltere ve Amerika Birleşik Devletleri gibi uzun demokratik geleneklere sahip ülkelerde bile mason düşmanlığı yeniden yeşeriyor ve yeni fanatik eylemler ortaya konuyor. Mason karşıtları ile Yahudi düşmanları yeni elektronik olanaklardan, özellikle internetten hızla yararlanıyorlar. Oysa Masonluk tepki vermekte oldukça yavaş kalıyor.

Dünya sahnesinde, eski Sovyet uydusu ülkelerde Masonluğun Rönesansı pek yavaş ve zor gerçekleşmekte… Diğer taraftan, dünyada birçok ülkede, özellikle Müslüman ülkelerde, Masonluk hâlâ yasak tutuluyor.

Kaynakça:

1. The Protocols of the Elders of Zion, Anti-Masonry and Anti-Semitism, Leon Zeldis
2. Commentary on The Protdcols, Daniel Keren Hitler on The Protocols, David Dickerson, Tarih ve Toplum Dergisi

Bu konuya ilgi gösterenlere **"Siyon Protokolleri Konusunda Bir İnceleme"** başlığı altında yayımlanmış yazının da okunması önerilir: